

45

หลังเส้นหยวนกับพวกเส้นเซียงออกจากเรือนของหยางซื่อก็ตรงมายังกำแพงบังตาตรงหน้าประตูใหญ่ รถม้าของพวกนางล้วนรออยู่ตรงนั้น พอขึ้นรถก็จะตรงออกจากประตูสำหรับรถม้าที่ด้านข้าง

ทว่ายังไม่ทันเดินไปถึง เส้นหยวนก็มองเห็นว่าที่หน้ากำแพงบังตามีคนยืนอยู่สองคน หนึ่งในนั้นสวมชุดผ้าไหมหางโจวกลมตัวยาวสีหยก รูปร่างสูงโปร่ง กำลังมองดูภาพต้นสนและนกกระเรียนที่สลักอยู่บนกำแพงบังตา

เวลานี้เป็นยามโห่แล้ว แสงแดดค่อยส่องลงบนตัวเขา ระบายเงาร่างเขาจนกลายเป็นสีส้มอันอบอุ่น

ไม่ว่าอย่างไรเส้นหยวนก็ไม่อาจไม่ยอมรับว่าหลังหยวนมีรูปโฉมงามสง่าจริงๆ เพียงแค่เขายืนเฉยๆ อยู่ตรงนั้น ไม่ว่าใครเห็นก็ต้องคิดว่าเป็นคุณชายผู้เคร่งครัดต่อมตนผู้หนึ่ง

เกิดในมอक्तिไม่อาจหลีกเลี่ยง 2

ทว่าเมื่อคุณชายผู้เคร่งครัดถ่อมตนผู้นั้นมองเห็นนางหัวคิ้วกลับ
ขมวดแน่น จากนั้นก็หันหลังให้นางทันควัน

เส้นหยวนแผลอหัวเราะออกมาเบาๆ

ชาติก่อนตนเองให้คนสืบข่าวของเขาจริงๆ ไม่ว่าจะเขาไปที่ใดนางก็จะ
ตามไปที่นั่น คิดหาทุกวิถีทางมาสร้างโอกาสที่จะได้บังเอิญพบเขา

ตอนนี้เขาก็คงนึกว่านางกำลังตั้งใจตามเขาเป็นแน่ ด้วยความ
ระอานางเมื่อครู่ถึงได้ไม่ไปกับพวกเส้นลั่วและซ่งอวิ้นซิง แต่มารอพวกเขา
อยู่หน้ากำแพงบังตานี้เพียงลำพังกระมัง

หากแต่เขาคิดไม่ถึงว่าทำเช่นนั้นก็ยังคงได้พบนางอีก คิดว่ายามนี้
ในใจเขาจะต้องกำลังคิดว่าไม่เคยพบเคยเจอสตรีที่ไร้ยางอายเท่านาง
แน่นอน

ชาติก่อนเขาก็เคยพูดเยี่ยงนี้ต่อหน้านาง

เส้นหยวนนึกถึงเรื่องเมื่อชาติก่อนขึ้นมา ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อยๆ
จากนั้นนางก็ไม่มองหลังชีวหยวนอีก เพียงจับมือไฉ่เว่ยประคองตัว
เหยียบแท่นรอง ก้มตัวขึ้นรถม้า

ครั้นปลดม่านรถลงแล้ว นางก็สั่งให้สารถึงบังคับรถออกไปทันที

สารถึงตอบรับพลางนั่งลงบนขอปรด สองมือสะบัดสายบังเหียน
มารู้ความก้าวเท้าทั้งสี่เดินไปทางประตูทันที

ขณะรถม้าแล่นผ่านหลังชีวหยวนเขาก็มองมาปราดหนึ่งด้วย
ความประหลาดใจอยู่บ้าง

ที่แล้วมาเส้นหยวนจะคอยสร้างโอกาสสารพัด แสร้งทำเป็นบังเอิญ

เจอเขา จากนั้นก็จะตามติดเขาไม่ปล่อย ในใจเขานั้นรำคาญสุดจะทน
คราวนี้เขานึกว่าจะเป็นเช่นเดิมอีก มิเช่นนั้นเส้นหยวนคงไม่บังเอิญ
ถึงขึ้นไปในห้องหนังสือขณะเขาอยู่ที่นั่นพอดี

เมื่อครูนี้อันรู้ว่าเส้นหยวนอยู่ที่ห้องโถงด้านหน้า ด้วยไม่อยาก
พบนางเขาจึงไม่ไป แต่มารอออกจากคฤหาสน์พร้อมชั่งอวีนซึ่งอยู่ตรง
กำแพงบังตานี้แทน

แล้วไหนเส้นหยวนถึงตามมาได้อีกเล่า นี่จะต้องเป็นเหมือน
เมื่อก่อนแน่ นางตั้งใจตามรอยเขามา จากนั้นก็จะยิ้มพลาทหาเรื่องคุย
กับเขา

ตั้งนั้นหลี่ชิวหยวนถึงได้ขมวดคิ้ว หันหลังให้เส้นหยวน คิดไม่ถึงว่า
เส้นหยวนถึงกับขึ้นรถม้าจากไปโดยไม่แม้แต่จะสนใจเขา

นี่ต่างจากการกระทำในอดีตของนางยิ่งนัก หลี่ชิวหยวนรู้สึก
ประหลาดใจอยู่หลายส่วน ทว่าหลังจากนั้นในใจเขาก็คิดได้ว่าเส้นหยวน
จะต้องกำลังใช้อุบายแสร้งปล่อยเพื่อจับกับเขาอยู่อย่างแน่นอน

เนื่องจากมีหนหนึ่งเขาบังเอิญได้ยินเส้นหยวนคุยกับคุณหนูรอง
ของจวนจินชว่นป้อว่าลุ่มใจที่ตนเองชอบคนผู้หนึ่ง แต่กลับไม่รู้ว่าจะ
ควรทำอย่างไรให้อีกฝ่ายชอบตนเองกลับ แล้วคุณหนูรองผู้นั้นก็พูด
เรื่องกลยุทธ์แสร้งปล่อยเพื่อจับกับนาง

หลี่ชิวหยวนคิดถึงตรงนี้ในใจก็ยิ่งนึกรำคาญเส้นหยวน คิดเพียงว่า
ต่อให้เส้นหยวนจะใช้วิธีการใด เขาก็ไม่มีทางชอบนาง

ผู้ที่เขาชอบคือหญิงสาวผู้งามละมุนอ่อนโยนอย่างเซี่ยเจินเจิน
แต่เส้นหยวนนั้นงามเจิดจ้าเกินไป อีกทั้งนิสัยก็ดุดันป่าเถื่อนเหลือเกิน

เกิดในอีกทีไม่อาจหาพิศกุลณี 2

คนเยี่ยงนี้เขาไม่มีวันชอบลง

หลังจากออกมาจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส็น เส้นหยวนก็ไม่ได้คิดเรื่องของหลี่ชิวหยวนอีก นางเพียงยกอ่างกระเบื้องขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ก้มหน้ามองปลาทองขาดสองตัวที่แหวกว่ายอยู่ในน้ำ

เส้นเสียงไม่มีความสนใจใดๆ ต่อปลาทองขาดทั้งสองตัวนี้ อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเส้นลั่วก็ไม่ได้สนิทแนบแน่น นางอายุไม่กี่ขวบ เส้นเจิงจางก็พาพวกนางย้ายออกจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส็นมาซื้อคฤหาสน์หลังปัจจุบันแทนแล้ว

ทว่าเส้นเสียงเป็นพวกคิดมาก ปลาสองตัวเป็นเรื่องเล็กน้อย นางเองก็ไม่ได้อยากได้อะไร แต่ในใจยังคงรู้สึกไม่พอใจ

"ในสายตาและในใจพี่ชายมีก็แต่พี่หญิงใหญ่ ส่วนพวกข้าณะหรืออย่าแต่ว่าปลาทองเลย แค่วัชพีชน้ำสักตันเขาก็ยังไม่ให้" ในถ้อยคำของเส้นเสียงมีแววจิตใจอย่างเข้มข้น

เส้นหยวนยิ้ม

หากเป็นของอย่างอื่นเส้นเสียงเอ่ยปากพูดเช่นนั้นนางจะต้องมอบของให้อีกฝ่ายไปแน่นอน

ทว่าปลาสองตัวนี้เส้นลั่วมอบให้นาง อีกทั้งนางก็รู้ว่าเส้นเสียงเป็นพวกไร้ความอดทน ข้าปลาทองก็จัดอยู่ในกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่บอบบางล้ำค่า หากมอบพวกมันให้เส้นเสียงไป เกรงว่าไม่กี่วันก็คงตายคามือเส้นเสียงแล้ว

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงยิ้มพลางเบี่ยงประเด็น "ก่อนหน้านี้เจ้ามิใช่บอกว่าปั้นลายผีเสื้ออันนั้นของพี่งามดีหรือไร กลับไปที่จะให้ชิงเหอนำไป

ให้เจ้า ดีหรือไม่"

เส้นเชียงได้ยืนก็มีรอยยิ้มออกมา โยนเรื่องปลาทองทั้งสองตัวทิ้ง
เปลี่ยนมาคุยกับเส้นหยวนอย่างมีความสุข ซึ่งก็มีพันเรื่องประเภทว่า
ตอนนี้ขนมอะไรอร่อย ละครเรื่องใดสนุก หรือมีกิจกรรมอะไรน่าสนใจ
เส้นหยวนฟังอย่างยิ้มแยมโดยตลอด คุยตอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่น
เป็นระยะ

ครั้นถึงบ้านคนทั้งสองลงจากรถม้ามา เส้นหยวนก็เห็นเส้นหลัน
จับมือสาวใช้เดินลวน้ำไปแล้ว เหลือเพียงเงาหลังให้พวกนางมอง

เส้นหยวนอดยิ้มขึ้นมาไม่ได้

เส้นหลันไม่ฉลาดเลยจริงๆ คิดหรือว่าทำเช่นนี้จะทำให้นาง
หงุดหงิดใจได้

ช่างไม่รู้เลยว่าต่อหน้าผู้อื่นโดยเฉพาะต่อหน้าเส้นเฉิงจาง เส้นหลัน
ยังคงต้องทำท่าทางเคารพนบนอบต่อนางที่เป็นพี่สาวอยู่เช่นเดิม เกรงว่า
ไปๆ มาๆ คงเป็นในใจเส้นหลันเองมากกว่าที่ยังอึดอัดคับข้อง

เส้นหยวนยิ้ม เหยยลาเส้นเชียงและเส้นหงแล้วพาโฉมเว่ยและชิงเหอ
กลับเรือนซู่อวี่

ชิงจู่กำลังนั่งเย็บผ้าอยู่ใต้ชายคาระเบียง ครั้นเห็นเส้นหยวนกลับมา
แล้ว นางก็รีบวางของในมือลง ยืนขึ้นกล่าวอย่างเคารพนบนอบ "คุณหนู"

ชิงจู่เป็นคนพูดน้อยและมีนิสัยเยียบขี้นขี้น ขอบ้างมีงานที่
ต้องใช้ความประณีตเส้นหยวนก็จะมอบให้นางทำ ปกติออกข้างนอก
เส้นหยวนก็มักจะให้ชิงจู่อยู่เฝ้าเรือน ด้วยเพราะรู้ว่านางละเอียดรอบคอบ

เรื่องเล็กเรื่องใหญ่มอบหมายให้นางแล้วจะไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

เส้นหยวนยิ้มพลางมองชิงจู้ "แม้วันนี้จะอากาศดี แต่ตอนนี้พลบค่ำแล้ว ลมเริ่มแรง เหตุใดไม่ไปทำในห้อง กลับมานั่งอยู่ตรงระเบียง" นางพุดพลางหันไปรับกล่องอาหารไม้ไผ่แกะสลักสีแดงกล่องหนึ่งมาจากมือของไฉ่เว่ย "วันนี้ข้าเห็นในงานเลี้ยงของป่าสะใภ้ใหญ่มีขนมโก๋ถั่วแขกนี่อยู่นึกได้ว่าเจ้าชอบกิน จึงขอจากป่าสะใภ้ใหญ่มาจำนวนหนึ่ง เก็บไว้ให้เจ้ากินโดยเฉพาะ"

เส้นหยวนใส่ใจคนสนิทข้างกายตนเองยิ่ง คอยสังเกตความชอบของพวกนาง แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ แต่ผู้ที่ได้รับความเอาใจใส่ย่อมจะรู้สึกอบอุ่นใจ

ชิงจู้ซาบซึ้งใจยิ่ง ทว่านางมิใช่คนแสดงความรู้สึกเก่ง จึงเพียงแต่ยื่นมือมารับกล่องอาหาร ก่อนคุกเข่าคารวะ กล่าวขอบคุณเส้นหยวนด้วยน้ำเสียงเคารพนบ

เส้นหยวนยิ้มแล้วแหวกม่านเดินเข้าห้อง ถอดเสื้อคลุมสีม่วงอมน้ำเงินอ่อนที่คลุมอยู่บนตัวออก

ไฉ่เว่ยที่เดินตามหลังมารับไปสะบัด ก่อนกางออกพาดบนราวแขวนเสื้อไม้มะก่าสลักลายหลินจือสมปรารถนาที่อยู่ด้านข้าง

เวลานี้เองซึ่งเหอที่ยกอ่างปลาซึ่งนำกลับมาจากคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส้นมากก็เอ่ยปากถามขึ้น "คุณหนู จะให้วางอ่างปลานี้ไว้ที่ใดเจ้าคะ"

เส้นหยวนคิดก่อนตอบว่า "ตอนนี้อากาศหนาว วางไว้ในห้องก่อนแล้วกัน ข้าว่าบนตึบบนเตียงเตาก็ดี รออากาศอุ่นขึ้นแล้วก็หาอ่างดินเผาใบใหญ่ออกมาสักใบ ปลูกบัวสายสักสองสามต้น วางไว้

ได้น้ำต่าง แล้วปล่อยปลาสองตัวนี้ลงไป ถึงตอนนั้นก็สามรถชมดอกไม้ไปพร้อมกับชมปลาได้ ซ้ำยังจะได้กลิ่นหอมจากบัวสายด้วย เช่นนั้นถึงเรียกว่าดี!"

ชิงเหอฟังแล้วก็เผยสีหน้าดีใจยิ่ง "เช่นนี้ก็ดีเจ้าคะ คุณหนู บ่าวชอบบัวสายที่สุดแล้ว ถึงเวลานั้นให้บ่าวดูแลบัวสายกับปลาสองตัวนี้นะ เจ้าคะ บ่าวรับรองว่าจะขุนปลาทั้งสองให้อวบอ้วนตัวโตเชียย"

"จะขุนให้อวบอ้วนตัวโตไปโยกัน" เลื่อนหยวนยิ้มออกมาอย่างทนไม่ไหว "ถ้าเจ้าอยากกินนักรักก็ไปบอกที่ครัว จะปลาไนหรือปลากะพงมีปลาอะไรที่ไม่ทำให้เจ้ากินบ้าง แต่ปลาทองสองตัวนี้กินไม่ได้ เจ้าหยุดความคิดจะกินพวกมันเสียโดยเร็ว"

คำพูดนี้ทำเอาใจเว่ยยิ้มออกมา

ชิงจู่ที่เพิ่งนำกล่องอาหารไปไว้ในห้องตนเองเสร็จแล้วเดินกลับมา ก็ยิ้มเช่นกัน

"คุณหนู" เวลานี้เองชิงจู่ก็ก้าวมารายงานด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม "สาวใช้นามได้วโควนางนั้น วันนี้บ่าวพาตัวมาที่เรือนเราแล้ว คุณหนูจะพบนางเดี๋ยวนี้เลยหรือไม่เจ้าคะ"

เลื่อนหยวนพยักหน้า "เจ้าให้นางเข้ามา"

ชิงจู่รับคำก่อนหันหลังเดินออกไป

เพียงครู่เดียวชิงจู่ก็แหวกม่านเดินเข้ามา สาวใช้ที่ตามหลังมาก็คือไต้วโควที่เมื่อวานนางได้พบระหว่างทาง

บนร่างไต้วโควสวมเสื้อผ้าไหมบางตัวยาวสีฟ้าอ่อนและเสื้อกั๊กผ้าต่วนกฐินขอบสีเขียวคราม แม้ดูกลางเก่ากลางใหม่ แต่ก็ดีกว่า

เกิดในอีกทีไม่เอาสิทุกคน 2

เสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ ที่นางสวมเมื่อวานมาก

ชิงจู้อธิบายต่อเส้นหยวน "เสื้อผ้าในตอนนี่ของบ่าวใหญ่เกินไปที่จะให้ตัวโค่วไส่ จึงได้แต่หาชุดในสมัยก่อนของบ่าวมาให้นางใส่ชั่วคราวเจ้าคะ"

เส้นหยวนพยักหน้า ครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยสั่งชิงจู้ "ข้าจำได้ว่าในห้องเก็บของมีผ้าไหมขาวซ่งเจียงอยู่สองพับ และยังมีผ้าตัวนสีสวยสองสามพับกับใยไหมอีกจำนวนหนึ่ง วันพรุ่งนี้เจ้าไปหาออกมา ตัดชุดฤดูหนาวให้พวกเจ้าคนละชุด จะได้เอาไว้ใส่ในเทศกาลสำคัญ แล้วก็ตัดให้ตัวโค่วไส่เพิ่มอีกชุดด้วย"

ชิงจู้ตอบรับก่อนกล่าวขอบคุณเส้นหยวน ไฉ่เว่ยกับชิงเหอกี้ก็ก้าวมาคารวะขอบคุณเช่นกัน

ตัวโค่วไส่ทำตัวสงบเสงี่ยมยิ่ง ไม่กล้าเงยหน้ามองเส้นหยวนโดยตลอด เอาแต่ยืนระมัดระวังอยู่ข้างๆ สายตาจ้องปลายนเท้าตนเอง

สิ่งที่สวมอยู่ที่เท้านางก็เป็นรองเท้าปักสีเขียวอ่อนที่ชิงจู้ให้มาเช่นกัน ทวารองเท้าปักของชิงจู้ นางสวมแล้วหลวมไปอยู่บ้าง จึงได้ยึดบุนฝ้ายไว้ในรองเท้า ถึงทำให้พอจะเดินได้

ตัวโค่วไส่คิดในใจว่า...ไม่รู้ว่าคุณหนูใหญ่ให้คนเรียกเข้ามาทำอะไร

เมื่อวานยามนางเห็นคุณหนูใหญ่ระหว่างทาง สาเหตุที่เอาแต่ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ไปที่ใดก็เป็นเพราะได้รับความทุกข์ยากอย่างหนักในโรงซักร้าง อยากจะหาใครมาช่วยตนเองออกจากขุมมรกแห่งนั้น

นางมีเรื่องสำคัญอยู่ในมือ จะอย่างไรนางก็บังเอิญเห็นลับลมคมในเกี่ยวกับการตายของสุหยินเมื่อแรกทั้งหมด หากบอกต่อคุณหนูใหญ่

อีกฝ่ายจะต้องซาบซึ้งใจในตัวนางแน่นอน

กับแค่ย้ายนางออกจากโรงซักร้างจะนับเป็นอะไรกัน

ทว่าโต้วโค้วคิดดูอีกที บอกเรื่องเหล่านี้กับคุณหนูใหญ่ไป จะมีประโยชน์อะไร บัดนี้เซวียอี่เหนียงดูแลจวน หากบอกเรื่องนี้ออกไป เซวียอี่เหนียงมีหรือจะปล่อยนางไป

แม้ได้ยืนยันว่ายามนี้คุณหนูใหญ่เองก็ได้รับความสำคัญจากนายท่านเช่นกัน แต่เซวียอี่เหนียงเป็นคนดูแลเรือนส่วนใน อีกทั้งระยะนี้อีกฝ่ายก็ตั้งครรรภ์ กำลังเป็นคนสำคัญที่สุดในใจนายท่าน

ทุกคนล้วนพูดกันลับหลังว่ารอปีหน้านายท่านไว้ทุกข์ให้ฮูหยินเสร็จสิ้นแล้ว เกรงว่านายท่านก็จะยกเซวียอี่เหนียงขึ้นเป็นภรรยาเอก คุณหนูใหญ่ยังจะสู้เซวียอี่เหนียงได้อีกหรือ

หากนางพูดเรื่องนั้นออกไปตอนนี้เซวียอี่เหนียงจะต้องไม่เก็บนางไว้แน่ เกรงว่าถึงเวลานั้นจุดจบของนางจะอนาถกว่าสาวใช้คนสนิทของฮูหยินเสียอีก...

ในใจโต้วโค้วกำลังคิดฟุ้งซ่าน ในโสตก็พลันได้ยินเสียงนุ่มนวลของเสียนหยวน

"มาอยู่กับข้าที่นี่ เจ้าก็ไม่ต้องกลัวแล้ว จะอย่างไรเมื่อก่อนเจ้าก็เป็นสาวใช้ในเรือนท่านแม่ ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าต้องลำบากเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไปเจ้าก็อยู่เป็นสาวใช้ระดับรองที่เรือนข้าแล้วกัน"

ในใจโต้วโค้วตกตะลึง รีบเงยหน้ามองไปก็เห็นเสียนหยวนมองนางอยู่ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน นางรู้สึกแสบจมูก ทรวดตัวคุกเข่าโขกศีรษะให้เสียนหยวนทันที "บ่าวขอขอบคุณคุณหนูเจ้าค่ะ"

เกิดในมือที่ไม้อาสาสมัคร 2

เส้นหยวนยิ้มพลางบอกให้ตัวไคว่ลุกขึ้น "เจ้าเพิ่งมา มีอะไรไม่คุ้นเคย ก็ถามพวกซิงเหอกับซิงจู้ได้ ขาดเหลืออะไรก็บอกพวกนางได้เช่นกัน"

ตัวไคว่พยักหน้าก่อนคารวะซิงเหอกและซิงจู้ สองคนฝ่ายหลังก็รีบคารวะกลับเช่นกัน

บรรดานายบ่าวคุยกันอีกครู่หนึ่งเส้นหยวนก็ให้ซิงเหอกับซิงจู้ยกน้ำมาให้ตนเองล้างหน้า ขึ้นเตียงพักผ่อน

วันรุ่งขึ้นอากาศยังคงอบอุ่นเช่นเดิม

เส้นหยวนยืนอยู่ใต้ชายคาระเบียง มองดูซิงจู้เปิดห้องเก็บของ ค้นหาผ้าและใยไหมออกมา ก่อนเรียกไฉ่เว่ยกับซิงเหอกและตัวไคว่ให้มาตัดเสื้อทำไปพลางหัวเราะพูดคุยไปพลาง

ตัวไคว่ค่อยๆ เริ่มไม่ระมัดระวังตัวเหมือนเมื่อก่อนอีก ร่วมหัวเราะพูดคุยกับพวกนางด้วยเช่นกัน

เส้นหยวนมองดูอยู่ใต้ชายคาระเบียง บนหน้ามีรอยยิ้มขึ้นมา

วันนี้เป็นวันหยุดของเส้นเฉิงจาง เส้นหยวนกินอาหารเช้าเสร็จก็เรียกไฉ่เว่ยมาสั่งว่า "เจ้าไปบอกให้พี่ชายของจื่อซู่เตรียมตัวไว้เดี๋ยวนี้เลย เกรงว่าอีกประเดี๋ยวท่านพ่อคงจะเรียกเขาไปถามเรื่องร้านเครื่องประดับของท่านแม่ข้า"

ไฉ่เว่ยตอบรับแล้วเดินออกไป

ส่วนทางด้านนี้เส้นหยวนก็ยืนขึ้น หันหน้ามองไปด้านนอก

ห้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นสีคราม แสงแดดอบอุ่นเบาบางราวกับทอง วันนี้อากาศดีจริงๆ

46

เส้นเชิงจางกำลังดูภาพทิวทัศน์ภาพหนึ่งของชยาอวีอวี* อยู่ใน
ห้องโถง

เมื่อวานขณะเขาผ่านร้านชงไประหว่างทางกลับจวนหลังเลิกงาน
พลันนึกอยากเข้าไปเดินดู จากนั้นก็ได้เห็นภาพวาดนี้ของชยาอวีอวี

เขาชอบทักษะการวาดอันชำรุดของทรงพลังของชยาอวีอวีเป็น
อย่างมาก ดังนั้นพอเห็นภาพนี้ก็ยิ่งชอบ ขอซื้อทันทีโดยบอกให้หลงจู
มาเก็บเงินที่จวนวันนี้

อันที่จริงเมื่อคืนเส้นเชิงจางก็ดูภาพนี้ไปไม่ต่ำกว่าสามรอบแล้ว
ถึงอย่างนั้นวันนี้ตื่นเข้ามาเขาก็ยังคงห้ามใจไม่ไหวนึกอยากดูอีก จึงได้
ไม่ทำอะไรทั้งสิ้น กางภาพวางบนโต๊ะหนึ่งสี่อ แล้วเอาแต่สวมแว่น
ก้มหน้าก้มตาพินิจดูภาพเพียงอย่างเดียว

* ชยาอวีอวี คือจิตรกรชื่อดังในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้

เขากำลังดูถึงจุดที่ยอดเยี่ยมของภาพก็พลันเห็นบ่าวชายเข้ามา
รายงานว่าคุณหนูใหญ่มาพบ

เส้นเชิงจางไม่เงยหน้า เพียงสั่งว่า "ให้นางเข้ามา"

บ่าวชายรับคำก่อนหันหลังเดินออกไป

ไม่นานเส้นหยวนกับชิงเหอรวมถึงสวีมามากก็เดินเข้ามา

"ท่านพ่อ" พอเข้าห้องมาเส้นหยวนมองเห็นเส้นเชิงจางก็เอ่ยขึ้น
อย่างร้อนใจทันที "ลูกมีเรื่องสำคัญจะพูดกับท่านพ่อเจ้าค่ะ"

นับแต่เส้นหยวนกลับมาจากขางโจว ทุกครั้งที่เส้นเชิงจางเห็นนาง
นางล้วนมีท่าทางเรียบเฉย ยามพูดจาก็สงบเยือกเย็น เคยเห็นนาง
ลนลานร้อนใจเพียงนี้เสียเมื่อไร

เส้นเชิงจางจึงเงยหน้ามองนาง ริมฝีปากถามทันที "เรื่องสำคัญอะไร"

เส้นหยวนไม่ตอบ กลับยื่นมือไปปรับกล่องลงรักเขียนลายทอง
กล่องหนึ่งจากมือชิงเหอมาเปิดออก สิ่งที่อยู่ภายในคือไข่มุกกลมเกลี้ยง
แวววามเต็มกล่อง

"ท่านพ่อยังจำไข่มุกกล่องนี้ได้หรือไม่เจ้าค่ะ" เส้นหยวนก้าวไป
ข้างหน้าสองก้าว วางไข่มุกกล่องนี้ลงบนโต๊ะหนังสือเบื้องหน้าเส้นเชิงจาง
ก่อนเอ่ยปากถาม

เส้นเชิงจางมองปราดหนึ่งก่อนตอบว่า "นี่มิใช่ไข่มุกที่เจ้าเอามาให้
ข้าดูวันนั้นหรือไร บอกว่าจะใช้มันทำเครื่องประดับไข่มุกชุดหนึ่งให้หลินเจี๋ย
แล้วไหนตอนนี่..."

"ท่านพ่อจำได้มิผิดเจ้าค่ะ" เส้นหยวนกล่าวต่อไปว่า "หลังพูดเรื่องนี้
กับท่านพ่อเมื่อวันนั้น เย็นวันนั้นลูกก็ให้ไฉ่เวยนำไข่มุกกล่องนี้ไปให้

เกิดในมอक्तिไม่อาจพิศภุคนลี่ 2

บ่าวชายคนหนึ่ง ซึ่งก็คือพี่ชายของจื่อซู่สาวใช้ในห้องหนังสือนี้ของท่าน ให้เขานำไปที่ร้านเครื่องประดับร้านนั้นของท่านแม่ เพื่อขอให้ช่างจำว ตั้งใจทำเครื่องประดับไข่มุกที่สวยงามแปลกตาออกมา ด้วยลูกต้องการ จะมอบเป็นของขวัญแก่ผู้อื่น"

เส้นหยวนชะงักเล็กน้อยก่อนจะกล่าวอีกว่า "แต่เมื่อครู่พี่ชายของจื่อซู่ กลับนำไข่มุกกล่องนี้มาหาลูก บอกว่าวันนั้นเขารับคำสั่งลูกไปหาช่างจำว ที่ร้าน กลับได้รู้ว่าช่างจำวไม่ได้อยู่ที่ร้านแล้ว อีกทั้งหลงจู่ของร้านก็มีใช้ คนเดิมแต่อย่างใด พี่ชายของจื่อซู่จึงได้จับตาดู สองวันมานี้คอยสืบข่าว อย่างละเอียด ถึงได้รู้ว่าร้านเครื่องประดับร้านนั้นไม่ได้อยู่ภายใต้ชื่อ ของท่านแม่แล้ว เจ้าของคนปัจจุบันคือผู้มีนามว่าเฉียนเต๋อฝู ช่างจำวเอง ก็ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้พาทั้งครอบครัวย้ายกลับบ้านเกิด"

เส้นหยวนแสดงสีหน้าร่อนใจ "ลูกได้ยินพี่ชายจื่อซู่บอกเรื่องเหล่านี้ ก็ร่อนใจเหลือกำลัง ร้านเครื่องประดับร้านนี้เป็นสินเจ้าสาวของท่านแม่ ไฉนตอนนี้กลับกลายเป็นร้านของผู้อื่นไปแล้ว หรือว่าจะถูกคนใช้กำลังยึดไป ลูกจึงได้รับมาหาท่านพ่อ ขอท่านพ่อช่วยตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัดด้วย เจ้าคะ"

เส้นเฉิงจางได้ยินแล้วก็มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา

จะอย่างไรก็เป็นร้านค้าที่เป็นสินเจ้าสาวของภรรยาเอกของตนเอง อีกทั้งเขาก็เป็นถึงรองเสนาบดีกองงานใต้ฉางชั้นสี่หลัก ไหนเลยจะถูกใคร ใช้กำลังยึดร้านค้าไปโดยที่เขาไม่รู้ได้ นี่เป็นเรื่องที่ทนรับไม่ได้เด็ดขาด

ด้วยเหตุนี้เส้นเฉิงจางจึงเปล่งเสียงเรียกบ่าวชายคนหนึ่งเข้ามา สั่งเสียงเข้มว่า "เจ้าไปเรียกพี่ชายของจื่อซู่มา"

บ่าวชายเห็นเส้นเชิงจางสีหน้าไม่สู้ดีก็ไม่กล้าละล้าละลัง รีบรับคำ แล้วหันหลังวิ่งออกไปทันที

พี่ชายของจิวซุมีนามว่าอวีซิ่ง พอเขาเข้าห้องมาก็คุกเข่าลงต่อหน้าเส้นเชิงจาง

เส้นเชิงจางนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้มะกล่ำเหลืองพนักกลมด้านหลังโต๊ะหนังสือ สองมือวางไว้บนที่วางแขน สายตามองอวีซิ่ง เอ่ยถามเสียงเข้ม "เจ้าเล่าเรื่องเกี่ยวกับร้านเครื่องประดับของสุหยินที่เจ้าสืบมาได้ให้ข้าฟังทั้งหมดอย่างละเอียด หากมีแม้แต่คำเดียวที่ไม่เป็นความจริงแล้วข้าตรวจสอบได้ ก็ระวังชีวิตน้อยๆ ของเจ้าไว้ให้ดี!"

อวีซิ่งรีบตอบ "ผู้น้อยไม่กล้าพูดปดเป็นอันขาด ทุกคำล้วนเป็นความจริงขอรับ"

ต่อจากนั้นเขาก็เล่าเรื่องที่เมื่อสองวันก่อนเส้นหยวนให้ฉ่เว่ยสอนเขา พูดออกมาอย่างไม่มีตกหล่นแม้แต่คำเดียว

สุดท้ายอวีซิ่งก็กล่าวอีกว่า "หลังผู้น้อยตรวจสอบได้ความชัดเจนว่าร้านค้าร้านนั้นของสุหยินปัจจุบันอยู่ภายใต้นามของเจียนเต๋อผู้แล้ว แม้ไม่กระจ่างถึงสาเหตุของเรื่องนี้ แต่ก็สืบอะไรออกมาไม่ได้อีก เวลานั้นผู้น้อยจึงคิดว่าช่างจ้าวที่คุณหนูใหญ่กล่าวถึงนั้นเป็นคนเก่าคนแก่ของร้าน บัดนี้อยู่ที่ กลับจากไป ไม่แน่อาจเป็นเพราะเขาไปรู้เรื่องอะไร เขาก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ผู้น้อยจึงเที่ยวถามคนไปทั่วทันที ถึงกับได้รู้ที่อยู่ของช่างจ้าวมาจริงๆ ที่แท้ก็อยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งแถวชานเมืองหลวงนี้เอง ผู้น้อยไปหาช่างจ้าวท่านนี้ทันที เมื่อสอบถามอย่างละเอียดถึงได้ทราบว่า...ทราบว่า..."

พูดถึงตรงนี้อวี่ซึ่งก็ก้มหน้าลง ไม่กล้าพูดต่ออีก

ยามเส้นหยวนให้ไฉ่เว่ยไปบอกเรื่องร้านเครื่องประดับกับอวี่ซึ่งก็ได้สั่งให้เขาไปตามหาช่างจ้าวมาด้วย ดังนั้นไม่กี่วันนี้อวี่ซึ่งจึงสืบหาที่อยู่ของช่างจ้าวโดยตลอดจริงๆ

"รู้ว่าอะไร" เวลานี้เองเส้นเฉิงจางก็ตวาดลั่นขึ้นมา "เหตุใดถึงอิดๆ เอื้อนๆ ไม่พูดออกมา!"

อวี่ซึ่งสะดุ้งเฮือก ต่อจากนั้นถึงพูดว่า "ตามคำบอกของช่างจ้าวที่แท้ร้านเครื่องประดับร้านนั้นของฮูหยินถึงกับถูกเขยื้อนหนีงายให้เฉียนเต๋อผู้ผู้หนีไปแล้วขอรับ! เวลานั้นช่างจ้าวโมโหจนเลือดขึ้นหน้าอยากจะมาแจ้งเรื่องนี้ต่อนายท่านถึงจวน แต่กลับถูกเขยื้อนหนีงายให้คนขัดขวางไว้ ยังให้คนขู่เขา ทูบตีเขาด้วย เขาเกิดโทสะจึงได้พาทั้งครอบครัวกลับบ้านเกิด"

พูดถึงตรงนี้อวี่ซึ่งก็โขกศีรษะต่อเส้นเฉิงจางอีก "ผู้น้อยไม่กล้าหลอกลวงนายท่านเด็ดขาด หากนายท่านไม่เชื่อก็ให้คนไปสืบเรื่องนี้ดูได้เลยขอรับ ถ้ามีแม้แต่ครั้งคำที่ไม่เป็นความจริง ผู้น้อยยินดีจะรับโทษของนายท่าน อีกทั้งผู้น้อยก็ได้เชิญช่างจ้าวมาด้วย ตอนนี้อยู่ที่ประตู่จวน นายท่านเรียกเขามาถามได้ขอรับ"

เส้นเฉิงจางทำสีหน้าเคร่งเครียด ไม่พูดว่าจะเรียกช่างจ้าวมาถามและไม่พูดว่าจะให้ใครไปเรียกเขยื้อนหนีงายมาเช่นกัน เธอแต่นั่งอยู่บนเก้าอี้พนักกลม สองมือจับที่วางแขนแน่น เป็นครั้งวันก็ยังไม่พูดอะไร

ที่ด้านข้างเส้นหยวนมองท่าทางเช่นนั้นของเส้นเฉิงจางเงี่ยๆ พลังเมยสีหน้าทำอะไรไม่ถูกออกมา พูดเสียงละเอีย "ร้านเครื่องประดับ

เส้นเชิงจางยังคงคิด สีหน้าก็ยิ่งเข้มขึ้น มองเส้นหยวนปราดหนึ่ง เห็นว่าแม่นางจะมีสีหน้าร้อนใจ แต่ยังคงมึ่มปากไม่พูดอะไร คิดว่าคงกำลังรอให้เขาตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัดอยู่เป็นแน่

จะอย่างไรก็เป็นบุตรสาวคนโตของเขา มีหน้าเข้าร้านเครื่องประดับ ร้านนั้นสภาพหน้าก็ต้องตกเป็นของพวกเส้นหยวนสามพี่น้อง...

คิดถึงตรงนี้เส้นเชิงจางก็มองไปทางอวีซิ่ง ก่อนสั่งว่า "เจ้าไปเรียกช่างจำวมา แล้วให้เขารออยู่ที่หน้าเรือนก่อน"

อวีซิ่งโขกศีรษะต่อเส้นเชิงจาง ก่อนลุกขึ้นยื่นมือแนบลำตัว ถอยออกไปอย่างเคารพนบ

จากนั้นเส้นเชิงจางก็เรียกบ่าวชายคนหนึ่งเข้ามาสั่งเสียงเข้ม "เจ้าไปเรียกเซวียอี่เหนียงมา บอกว่าข้ามีเรื่องจะถามนาง"

บ่าวชายรีบรับคำก่อนหันหลังเดินออกไป
เส้นหยวนหันหน้ามองบ่าวชายคนนั้นแหวกม่านเดินออกประตูไป
แดดส่องเข้ามาในห้อง ปรากฏเป็นแสงขาวบนอิฐเขียวบุพื้น
นางยกมือขวาเชยกำไลหยกขาวบนข้อมือซ้ายเล่นซ้ำๆ มุมปากยกขึ้นน้อยๆ

ในที่สุดเวลานี้ก็มาถึงแล้ว ที่ดินและร้านค้าของท่านแม่ ข้าจะต้องเอากลับมาให้ได้

เวลาเดียวกันนี้เซวียอี่เหนียงกำลังนั่งฟังพนักแพรหลายโซ่สีเขียวขี้ม้า อยู่บนเตียงเตาไม้ตรงหน้าต่างทิศใต้ ฟังเส้นหลันพูด

เรื่องที่เส้นหลันพูดกับเซวียอี่เหนียงคือเรื่องที่ไม่ค่อยพรวันเกิดให้

47

เส้นหล่นกำลังกั้มน้ำน้อยๆ อย่างเอียงอาย บนพวงแก้มขาวผ่อง มีเลือดฝาดผุดขึ้นมา

เซวี่ยอี่เหนียงเห็นบุตรสาวมีท่าทางเช่นนี้จะมีอะไรไม่เข้าใจ

นางคิดแล้วถึงค่อยเลือกถ้อยคำ พยายามพูดอ้อมๆ อย่างสุดความสามารถ "หย่งซางโหวผู้นี้เ็นียงก็เคยได้ยื่นชื่อ ซ่งฮองเฮา ฮองเฮาองค์ปัจจุบันเป็นน้องสาวร่วมอุทรของเขากะมัง ตัวเขาเองก็เป็นถึงเสนาบดีกรมอการ? วงศ์ตระกูลระดับพวกเขา คิดว่าสูหยินในอนาคตของหย่งซางโหวชื่อจื่อจะต้องเป็นบุตรสาวจากตระกูลสูงศักดิ์แน่นอน ไม่น่าแม้แต่สมรสกับองค์หญิงก็ยังเป็นไปได้"

ได้ยินเช่นนั้นเส้นหล่นก็ใจหายเล็กน้อย

นางเข้าใจความหมายของเซวี่ยอี่เหนียง บิดานางเป็นเพียงรองเสนาบดี กองงานไท่ฉางชั้นสี่หลัก ในมือไม่มีอำนาจ ทั้งนางก็เป็นเพียงลูกอนุ...

เกิดในมอक्तिไม่อาจหลีกเลี่ยง 2

จึงไม่พูดอะไรอีกเช่นกัน เอนร่างไปด้านหลัง หลับตาลง อยากรจะพักผ่อนสักครู่ แต่เวลานี้เองก็ได้ยินรู่ยเซียงเรียกขึ้นเสียงค่อย "อี่เหนียงเจ้าคะ" เซวียอี่เหนียงขมวดคิ้ว ลืมตามองรู่ยเซียงก่อนเอ่ยถามอย่างไม่ชอบใจอยู่บ้าง "มีอะไร"

"ด้านนอกมีคนจากห้องบัญชีมาหา บอกว่าเมื่อวานนายท่านเลิกงาน กลับมาขณะผ่านร้านซงไปได้ซื้อภาพวาดโบราณกลับมาภาพหนึ่ง ยามนั้นในตัวนายท่านไม่ได้พกเงินไปมาก จึงให้หลงจู่มาเก็บเงินที่จวนเราวันนี้ แต่ห้องบัญชีบอกว่าตอนนี้ในบัญชีไม่มีเงินมากปานนั้น จึงได้ให้คนมาแจ้งเรื่องนี้ต่อท่าน ใครขอคำชี้แนะจากท่านสักเล็กน้อย เรื่องนี้จะทำอย่างไรดีเล่าเจ้าคะ" รู่ยเซียงพูดอย่างระมัดระวังยิ่ง

เซวียอี่เหนียงได้ยินที่รู่ยเซียงพูดแล้ว หัวคิ้วก็ขมวดมุ่นขึ้นเรื่อยๆ "ภาพวาดนั้นราคาเท่าไร ไฉนห้องบัญชีถึงบอกว่าไม่มีเงินมากเพียงนั้น"

รู่ยเซียงยังคงตอบอย่างตัวสั้น้งนงก "ตามที่คนของห้องบัญชีบอก นายท่านซื้อภาพนั้นด้วยราคาสามพันตำลึงเงินเต็มๆ เจ้าคะ..."

"อะไรนะ! สามพันตำลึงเงิน?!"

เซวียอี่เหนียงตกใจจนนั่งตัวตรงขึ้นมาทันที ทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ

ครู่ใหญ่ให้หลังเซวียอี่เหนียงได้สติกลับมาแล้วก็อดจะแอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันไม่ได้

จริงอยู่ว่าเวลาปีกว่าที่นางดูแลเรือนส่วนในนี้ก็อบโกยเงินมาได้ไม่น้อย แต่เส้นเชิงจางเดิมก็เป็นเพียงขุนนางชั้นสี่ เบี้ยหวัดหนึ่งปีได้รับเพียงไม่เท่าไร ซ้ำยังมีคนทั้งจวนให้ต้องเลี้ยงดูอีก

เกิดในมอक्तिไม่อาจพิศกุลล 2

เช่นกัน ไม่ยอมให้คนอื่นง่าย ๆ

ถึงแม้จะเป็นรุษีเซียง เซวียอีเหนียงก็ยังไม่ให้นางแตะต้อง เส้นหลังเอง ปกติก็เห็นตุ้หรือหีบพวกนั้นน้อยครั้งเช่นกัน

แต่เพราะวันนี้เซวียอีเหนียงไม่อยากจะขยับตัวจริงๆ ถึงได้ให้เส้นหลัง ไปเปิดตู้เอาเงินมาแทน

รุษีเซียงยืนอยู่ตรงนั้นไม่พูดอะไร ทว่าในใจกลับกำลังคิดว่าอีเหนียง เห็นเงินสำคัญยิ่งกว่าอะไรจริงๆ ตัวนางนั้นช่างเถอะ ด้วยจะอย่างไร กล่าวถึงที่สุดแล้วก็ยังเป็นเพียงสาวใช้นางหนึ่ง

แต่คุณหนูรอนนั้นเป็นบุตรสาวในอุทรของอีเหนียงเซียวนะ!

ถึงอย่างนั้นไม่ว่าเมื่อใดที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินก็ไม่เห็นอีเหนียง จะเชื่อใจคุณหนูรอนสักเท่าไร เกรงว่าลูกกุญแจนี้ คุณหนูรอนก็คงเพิ่งได้ จับเป็นครั้งแรกเช่นกันกระมัง

ในใจกำลังคิดฟุ้งซ่านเช่นนี้ก็พลันเห็นเส้นหลังถือตัวเงินเดินมา รุษีเซียงรีบรับมาด้วยสองมือ ก่อนหันหลังเดินออกไปส่งให้คนจากห้องบัญชี

ทางด้านนี้เส้นหลังเพิ่งจะกลับมานั่งลงริมเตียงเตา เซวียอีเหนียง ก็ยื่นมือมาหานางแล้ว

เส้นหลังแม้ริมฝีปากเบาๆ แต่ก็มิได้พูดอะไรให้มากความ เพียง ยื่นลูกกุญแจพวงนั้นที่ถืออยู่ในมือไปให้เซวียอีเหนียง ก่อนจะเดินออกไป จากห้อง

เซวียอีเหนียงรับไปเก็บไว้กับตัวตามเดิมเสร็จถึงค่อยหลับตาลง อีกครั้ง คิดจะพักผ่อนสักครู่

มีเพียงลูกกุญแจพวงนี้อยู่กับตัวนาง รู้ว่าในมือตนเองมีเงินอยู่เท่าไร

